

vůbec. O takové hromaděni jde však také, když k vydobytí téhož nároku je podáno postupně několik exekučních návrhů obsahujících odlišné způsoby exekuce, takže exekuce nemá býti ani povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních způsobů (srv. rozh. č. 6193 sb. n. s.). Nezáleží na tom, že nejde o exekuci proti téže povinné straně, nýbrž o jinou exekuci proti jiné osobě. Nejvyšší soud doličil právě v rozhodnutí čís. 1125, jehož se vymáhající věřitel dovolává, že vedení exekuce na jmění veřejných společníků veřejné obchodní společnosti je vlastně jen rozšířením exekuce vedené na jmění společnosti jako povinné strany. Nelze proto také v zamítnutí exekučního návrhu proti veřejným společníkům spatřovati odmítnutí spoluručení veřejných společníků ze zákona, neboť zamítnutí to nemá příčinu v názoru, že veřejní společníci neručí, nýbrž jen v úsudku, že exekuce proti nim je zbytečná pro zřejmě kladný výsledek exekuce zahájené již proti společnosti. Konečně není také pravda, že napadené usnesení žádá, by se vymáhající věřitel uspokojil s odhadem zabavených věcí při výkonu exekuce výkonným orgánem. Rekursní soud klade odhad ten jen za základ svému výpočtu, zda povolená již exekuce stačí, a činí tak právem, když vymáhající věřitel ani nepodal stížnosti do výkonu exekuce (§ 68 ex. ř.) ani se nepokusil odůvodnit ve svém exekučním návrhu, o jehož zamítnutí jde, proč se domáhá nové exekuce. Správné jest, že povinná strana může se domáhati sama omezení exekuce podle §u 44 ex. ř., než to nevyklučuje, by soud, jenž exekuci povoluje, nepřihlížel podle §u 14 ex. ř. z úřední moci ke zbytečnosti návrhu již před počtím exekuce, a by tak učinil na jeho místě soud rekursní, když to omeškal, a povinná strana napadá již usnesení, povolující zbytečnou exekuci — nehodlajíc čekati, až bude moci navrhnouti omezení exekuce zbytečně povolené a provedené.

Čís. 6932.

Dlužník dovolávající se podmínky, jejímž splněním nebo zjištěním by vymáhaný nárok zanikl, musí přednésti a dokázati, že podmínka skutečně nastala. Výjimku, že jeho nárok opětně vznikl nebo trvá, musel by dokázati vymáhající věřitel, není k tomu však povinen, dokud povinný nezavdal k tomu příčinu důkazem, že vymáhaný nárok zanikl.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, R I 222/27.)

Exekuci ku vydobytí peněžité pohledávky soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V této věci nezavázal se stěžovatel bezpodmínečně zaplatiti pohledávku, která se nyní vymáhá, nýbrž jen pod podmínkou, že sporné zboží zůstane jemu. Že tato okolnost, kterou jest dokázati vymáhající straně, skutečně nastala, věřitelka neprokázala, a exekuce, jejíž povolení se navrhuje, nemůže proto podle ustanovení §u 7 ex. ř. býti povolena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle první a druhé věty smíru se povinný zavázal zapraviti vymáhanou pohledávku s příslušenstvím ve splátkách pod ztrátou lhůt beze vši výhrady. Ve třetí větě stanoveno, že, jestliže povinný sporné zboží skutečně již vrátil dodavší je firmě S., má jeho platební povinnost býti účinná jen tehdy, když firma ta mu zboží zase vrátí na jeho útraty. Ustanovení to neobsahuje tudíž podmínku, na jejímž splnění by byl nárok vymáhající věřitelky závislý, to jest dodání zboží vymáhajícím věřitelem, nýbrž vytyčuje podmínku, jejímž splněním, nebo zjištěním by vymáhaný nárok zanikl, totiž vrácení zboží povinným. Skutečnost, z níž strana odvozuje zánik své povinnosti, pokud se tkne jí odpovídajícího nároku odpůrcova, musí podle všeobecně platných zásad o rozvržení důkazního břemene přednésti a dokázati strana, jež se skutečnosti té dovolává. Nikterak nelze podle týchž zásad žádati na odpůrci, jehož nárok tvrzenou skutečností prý zanikl, by přednesl a dokazoval její opak, tudíž provedl záporný důkaz, že sporná skutečnost nenastala. Důkaz ten by byl zpravidla, ne-li nemožným, tedy alespoň nade vši míru obtížným, což platí též v souzeném případě, v němž by vymáhající strana měla veřejnou listinou dokazovati, že povinný nevrátil zboží firmě S. Není však překážky, by povinný nedokázal, že zboží vrátil. Důkazem tím by dolíčil, že nárok vymáhající firmy, třebaže jí z dodání zboží vznikl, zase zanikl jeho vrácením, ovšem jen pokud není jisto, že nenastala zase výjimka z předpokládaného zániku tím, že firma S. vrácené jí zboží zase vrátila odpůrci (povinnému). Výjimku tu musil by ovšem dokázati vymáhající věřitel jako důvod opětného vzniku nebo trvání nároku, není k tomu však povinen, dokud povinný nezavdal k tomu příčinu důkazem, že vymáhaný nárok zanikl. Nejde tu tedy o případ §u 7 (2) ex. ř., že je v exekčním titulu vykonatelnost učiněna závislou na tom, by oprávněný dokázal, že jistá skutečnost nastala, nýbrž je na povinném, by dokázal, že nenastaly skutečnosti, rozhodné pro dospělost nebo pro vykonatelnost nároku (§ 36 čís. 1 ex. ř.), což ovšem lze provésti jen námitkami proti povolení exekuce. Bez nich nelze ke skutečnosti, ke které se vztahují, přihlížeti a bylo proto žádanou exekuci, proti níž jinak nebylo závady, povoliti.

Čís. 6933.

Předepisovala-li kolektivní smlouva písemnou formu jen pro úmluvy, z nichž by jedna strana mohla proti druhé odvozovati práva, nebylo písemné formy třeba pro úmluvu, dle níž měla zaniknouti práva, jež jedné straně ze smlouvy již příslušela.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, Rv I 1391/26.)

Žalobkyně byla k ústní své žádosti propuštěna ze svazku městského divadla v T. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se na divadelním řediteli a na obci T. náhrady škody, ježto prý propuštění nestalo se srovnalou